

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 372

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1961 (Η.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ

Η ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ούδεις άνθρωπος θνητός ἡμπορεῖ ν' ἀνεβῇ εἰς κάποιον φυσικόν ἢ πνευματικόν ὕψος χωρὶς νὰ

χρησιμοποιήσῃ μίαν κλίμακα. Καὶ ἡ ἀνάβασις εἰς τὸν οὐρανὸν χρειάζεται ἐπίσης κλίμακα. Τὰ δύο πλάγια ξύλα αὐτῆς τῆς κλίμακος ἀποτελοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ θεία χάρις ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πίστις τοῦ χριστιανοῦ. Βαθμίδες δὲ τῆς κλίμακος εἶναι τὰ καλὰ ἔργα τὰ ὁποῖα εἶναι προϊόντα τῆς χάριτος καὶ τῆς πίστεως. Ἡ δόξα τῆς παρθενομήτορος Μαρίας ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι συνέδύασε μὲ τρόπον τέλειον τὰς λαμπράς αὐτὰς ιδιότητας. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ θεία χάρις πρὸ πάντων τῶν αἰώνων τὴν προώρισεν ὥς σκῆνωμα τῆς θεότητος καὶ ἀφ' ἑτέρου

ἡ ἰδία ἐπέδειξε ἐνεργὸν καὶ ζωσαν πίστιν, χωρὶς τὴν ὁποῖαν ἡ θεία χάρις οὔτε δίδεται οὔτε ἐνεργεῖ. Αὐτὴν τὴν χάριν προεφήτευσεν καὶ ἡ παρθένος ὅταν ἔλεγε: «ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί, ὅτι ἐποίησέ μεγαλεῖα ὁ δυνατός». Τὰ μεγαλεῖα λοιπὸν τοῦ δυνατοῦ εἶναι ἡ θεία χάρις. Αὐτὰ ἐννοοῦσε καὶ ὁ προφήτης ὅταν

ἔλεγεν «ἡγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ ὑψιστος». Ὁ σπῆρος λοιπὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐβλάστη-

σεν ἡ ἀσύγκριτος δόξα τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ κατασκήνωσις ἐντὸς Αὐτῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τόσον δὲ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὥστε αἱ προσωνυμῖαι ἀγγελος, προφήτης, ἀπόστολος πρόδρομος, νὰ σημαίνουν μὲν κάτι τίμιον καὶ ὑψηλὸν μόνον ὁμῶς ἡ ἐπωνυμία Θεομήτωρ φανερώνει τὴν βασιλικὴν ἀξίαν καὶ μεγαλειότητα. Διότι αὐτὴ καὶ μόνον συνέλαβεν κατὰ τρόπον ὑπερφυῖ τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἔκαμεν ἄνθρωπον τοὺς δὲ ἄνθρωπους τοὺς κατέστησε κληρονόμους καὶ υἱοὺς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ συνεφιλίωσε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

Εὐλόγησε ὅλας τὰς φυλάς τῆς γῆς καὶ ἐθέωσε ὅλον τὸ φθαρτὸν γένος.

Δι' αὐτὸ καὶ ὅσα ἐλέχθησαν ἡ ἐπράχθησαν ἀπὸ αὐτῆς εἶναι μεγάλα καὶ θαυμαστά. Οἱ περισσότεροι συμβολισμοὶ τῶν προφητῶν αὐτὴν ὑπενοοῦσαν. Αὐτὴν ἔψαλαν οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ δίκαιοι. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ κρητὶς τῶν Ἀποστό-

λων και τὸ πλήρωμα ὧλων τῶν προφητειῶν.

Τί λοιπὸν φυσικώτερον ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι τὸσον ἐνδοξος ἀφοῦ ἀπὸ αὐτὴν ἐξεχύθη τόση χάρις: «Ἡ χάρις ὁδηγεῖ εἰς τὴν δόξαν. «Χάριν καὶ δόξαν δώσει Κύριος», λέγει ὁ προφητάνας.

Ἄλλ' ὅμως ἀδικοῦμεν τὴν Θεοτόκον, ὅταν λέγωμεν ὅτι ἐδοξάσθη μόνον καὶ μόνον διότι ὑπῆρξεν μητέρα τοῦ Θεοῦ. Δὲν θὰ ἐγένετο μητέρα ἂν δὲν ἦτο ἀξία διὰ τὴν τιμὴν αὐτὴν. Ὅπως ὁ μαγνήτης ἔλκει τὸν σίδηρον ἔτσι καὶ ἡ ἀρετὴ ἔλκει τὴν θείαν χάριν. Ἐκεῖνος ὁ ἀπόστολος ποῦ ἐκοπίασε περισσότερο εἰς τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα ἐκεῖνος ἔλαβε καὶ τὰς περισσοτέρας θείας ἀποκαλύψεις. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μετὰ τὴν Θεοτόκον.

«Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἐσωθεν (δηλ. ἀπὸ τὴν ψυχὴν) τῆς ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς (δηλ. μετὰ τὰς ἀρετὰς τῆς) περιβεβλημένη, πεποικιλμένη». Εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Δαυὶδ. Μόνον ἡ ἀνθρωπίνη ματαιοδοξία καὶ φιλαρέσκεια δίδει τιμὰς ὅχι ἀπὸ προσωπικὴν ἀξίαν ἀλλὰ ἀπὸ μεροληψίαν. Οἱ ἄνθρωποι βραβεύουν συνήθως τοὺς ἀναξίους. Ὁ Θεὸς ὅμως ζητεῖ ἀρετὴν καὶ αὐτὴν μόνον βραβεύει.

Ἡ ἀειπάρθενος λοιπὸν εἶχεν ἀγνότητα ἀγγελικὴν. Τοῦτο τὸ φανερώνει ἡ πολυετής παραμονὴ τῆς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἀποκαλύπτει καὶ ἡ ἐκλογή τῆς νὰ γίνῃ κατοικητήριον τῆς θεότητος. Ἡ δὲ θεότης οὐδέποτε κατοικεῖ εἰς ἀκάθαρτον ψυχὴν καὶ καρδίαν. Αὐτὸ ἄλλωστε φανερώνει ἡ σεμνότης καὶ παρθενικὴ ταραχὴ εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀρχαγγέλου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ταπείνωσις τῆς Παρθένου ὑπῆρξε θαυμαστή.

Ἡ ἀπόκρισις τῆς «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου» ἀποκαλύπτει βαθεῖαν ταπείνωσιν. Ὁ Ἀμβρόσιος Μεδιολάνων λέγει ὅτι φανερώνει μεγάλην ταπείνωσιν καὶ εὐγνωμοσύνην ὁ ὕμνος «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ».

Ἀλλὰ εἶναι ἀρκετὰ αἱ ἀρεταὶ τῆς ταπείνωσεως καὶ τῆς ἀγγελικῆς καθαρότητος; Μήπως πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστις; Ασφαλῶς ναί. Ἄν ἡ Θεοτόκος δὲν εἶχε πίστιν εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἔμπορεύσε νὰ ὑπακούσῃ καὶ νὰ ταπεινωθῇ. Δὲν θὰ ἔμπορεύσε νὰ ἀνθέξῃ τὰ βάσανα καὶ τὰ πάθηματά τοῦ Υἱοῦ τῆς. Ἡ Θεοτόκος ὅμως ἐδοκίμασθη ὅπως ὁ χρυσὸς εἰς τὴν φωτιά. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐλισάβετ τὴν ὑμνεῖ μετὰ λόγια «Μακάριά ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου». Ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος εἰς τὸ θέμα αὐτὸ λέγει. Δι' αὐτὸ ἐμεγάλυνε ὁ Κύριος τὴν Παρθένον, διότι ἀδιστάκτως ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μετὰ τὸν λόγον τῆς «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου».

Διὰ τῆς ἀγάπης ἡ Θεοτόκος ἔπλεε τόσα πικρὰ, τὸσητῆρα, ὑπέμεινε περιφρονήσεις ρομφαίας, τόσας θλίψεις καὶ κακουχίας. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη τὴν ἐστήριξεν εἰς τὰς νυχθημέρους προσευχάς τῆς. Αὐτὴ καὶ ὅταν ἦλθε ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Υἱὸν τῆς καὶ τοὺς Ἀποστόλους. Τότε οὐδὲν

ἄλλο ἔκανε παρὰ, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος «καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκειν» καὶ «ἐπιθυμία συνέχεσθαι εἰς τὸ τάχιον ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι».

Ἡ ἄκρα λοιπὸν ταπείνωσις τῆς Παρθένου τὴν ἀνέβασε εἰς τόσον ὕψος. Αὐτὸ ἄλλωστε δὲν ἐννοεῖ καὶ ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος ὅταν λέγῃ περὶ τῆς ταπεινώσεως: «τὸ δὲ ἀνέβη τί ἐστίν, εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη;» Εἶναι δὲ παρατηρητέον ὅτι ἡ ψυχὴ ποῦ θέλει νὰ ἐνωθῇ μετὰ τὸν Θεὸν δέχεται θλίψεις καὶ θλίψεις. Αἱ θλίψεις ὅμως αὐταὶ τὴν ἀποσποῦν ἀπὸ τὴν ματαιότητα, τῆς δίδουν ἵπτερά, καὶ τὴν ἀνεβάζουν πρὸς τὸν οὐράνιον χώρον. Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία κάμει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ τοῦ ψαλμωδοῦ «ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρὸν τὸν ζῶντα: πότε ἤξω καὶ ὀφθῆσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ»;

Ἀπὸ ὅσα εἶπομεν ἀνωτέρω κατανοοῦμεν εὐκόλως ὅτι μόνον εἰς τὴν πανύμνητον Θεοτόκον ἐπαληθεύει ἡ ρῆσις τοῦ Σολομώντος «Πολλαὶ θυγατέρες ἐκτήσαντο πλοῦτον (ἀγιότητα) πολλὰ ἐποίησαν δύναμιν σὺ δὲ ὑπέρκεισαι καὶ ὑπερήρας πάσας». Διότι ἡ Παρθενομήτωρ ὑπερέβη ὧλων τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀρετὴν καὶ ὅλην τὴν ἀγιότητα τῶν ἁγίων. Διότι ὁ βίος τῆς διδάσκει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀποτελεῖ τὸν πολικὸν ἀστέρα τοῦ πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ. Διότι αὐτὴ ἐπέδειξε τόσας ἀρετὰς καὶ ὑπερέβη τοὺς πάντας κατὰ τὴν δόξαν καὶ τοὺς στεφάνους. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ λόγος τῆς ὑπῆρξεν προφητικὸς: «ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί».

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΑΘΩΩΣΙΣ ΙΕΡΕΩΣ

ΚΑΒΑΛΑ Ἰούλιος 1961 (τὴν Παρασκευὴν 15) 28 Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἐδικάσθη ὑπὸ τοῦ μονομελοῦς ὁ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. κ. Ἀκακίου χειροτονηθεὶς Ἱερομόναχος Δαμιανὸς Κομλίκης ἐφημέριος Παραρτήματος Π.Θ. Ε.Ο.Κ. Ποταμιάς—νῆσου Θάσου, καὶ ἡθωώθη πανηγυρικῶς.

Συνήγορος παρέστη ὁ ἀξιότιμος δικηγόρος κ. Ἄλ. Σωτηριάδης Θάσιος, μάρτυρες κατηγορίας τρεῖς καὶ μάρτυρες υπερασπίσεως ὁ κ. Παν. Β. Βεργαμάνης καὶ ὁ Κληρικὸς μας Αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς Γ.Ο.Χ. Δράμας κ. Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος. ὅστις διὰ θαυμασίας καὶ πειστικῆς καταθέσεως ὑπεστήριξε τὸ κύρος τῆς χειροτονίας τοῦ δικαζομένου Ἱερομονάχου. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ Πητοῦ μας καὶ δοξάζομεν τὸν Πανάγαθον Θεόν.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Ποταμιάς Νήσου Θάσου
Ἀθανάσιος Νικ. Συνάθης

ΠΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΙΑΣ

Ἐὰν ἡμεῖς σιωπήσωμεν οἱ λίθοι κεκράξονται

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου 1961 ἐν ἔντυπον ὑπὸ τίτλον «Τύπος—Ἑλληνικός Ὁρθόδοξος», διευθυνόμενος ὑπὸ τινος Ἀρχιμανδρίτου—Θεολόγου, Χαράλαμπος Βασιλοπούλου. Τυχαίως ἔπεσεν εἰς χεῖράς μας τὸ ὕπ' ὀρθ. 4 φύλλον, μηνὸς Ἀπριλίου ἐ. ἔτους.

Ὁ δὸς εἰς ἡμᾶς τὸ ἔντυπον τοῦτο ἐσημείωσεν ἰδιαιτέρως δι' ἐρυθρὰς μολυβδίδος τὸ σχόλιον *Πρὸς πεπιτωκότας*, διότι καὶ οὗτος εἶναι ἱεροψάλτης εἰς ναὸν «πεπιτωκῶτων» καὶ σφόδρα ἡγανάκτησε διὰ τὸ χυδαῖον τοῦ γράμματος τοσοῦτω μάλλον καθ' ὅσον ἡ κατήγορος νεο-ἡμερολογιτικῆ Ἐκκλησία, γυμνωθεῖσα φωρᾶται ἀπὸ τοῦ ὕπ' αὐτῆς δημιουργηθέντος ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, ἐν ἔτει 1924, ὡς ὁ λόγος θέλει δηλώσῃ ἐν συνεχείᾳ. Καὶ ἀντί, ὡς ὠφείλει, νὰ κρούσῃ τὴν ἑαυτῆς γύμνωσιν, ἢ τουλάχιστον νὰ μεριμνήσῃ, ὅπως περιστελῇ ταύτην κατὰ τὸ δυνατόν, συρράπτουσα, ἔστω φύλλα συκῆς, τοῦναντίον ἐξήλθε—ἡ προοδευτικῆ νεοἡμερολογιτικῆ ἐκκλησία—ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ Λόγκ Μπήχης. ὡς ἐκεῖναι αἱ μαινάδες τῶν διεθνῶν καλλιστεῶν, ἵνα κατηγορήσῃ τοὺς ἱσταμένους ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ζητήσῃ τὴν ἀμοιβὴν καὶ τὸ ἔπαθλον διὰ τὸν ἀσχήμονα αὐτῆς βίον. Καὶ βεβαίως ἐδόθη αὐτῇ ἡ τιμὴ τῶν ἔργων τῆς, ὡς ἡ ἴδια ὁμολογεῖ.

Τὸ ἄηθες ὡς ἀνωτέρω σχόλιον ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἀφορμὴν νὰ προσέξωμεν ἰδιαιτέρως, ἵνα βεβαιωθῶμεν τίνα Θεὸν προσκυνεῖ καὶ πιστεύει τὸ ἔντυπον αὐτὸ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ρασοφόροι καὶ λαϊκοί:

Εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ φύλλου, θαυμάσια ἀποφθέγματα, συγκινούντα τὸν χριστιανόν. *Ὁ ἥρωας τῆς Ὁρθοδοξίας Μάρκος ὁ Εὐγενικός, (εἶπε) Οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως.*

—Πάπας Εὐγένιος Δ' (εἶπε).

—*Μάρκος οὐχ ὑπέγραψεν, οὐδὲν ἐποίησαμεν*

Μάλιστα κύριοι «ἀναστάντες» νεοἡμερολογίται. Ὁρθῶς λέγετε, ὅτι Μάρκου μὴ ὑπογράψαντος οὐδὲν ὁ αἰρετικὸς Πάπας ἐποίησε. Καὶ δὲν ὑπέγραψεν, ἀπίστος, οὐδ' εἴ τι καὶ γένηται, μολοντόν εἰς χεῖρας τῶν παπικῶν αἰχμάλωτος ἦτο καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐν κινδύνῳ ἦν ἐν μέσῳ ἀγριαινόντων λύκων.

Μετὰ τὸν Μάρκον (1583), Σύνοδος ἐκ τριῶν Πητρίαρχων καὶ 120 Ἀρχιερέων καὶ ἄλλη, (1587) καὶ ἄλλη, (1593) καὶ ἄλλαι, πλεῖστα ὄντα, μέχρι τοῦ 1924, δὲν ὑπέγραψαν, ἀκολουθοῦντες τὸν Μάρκον. Καὶ οὐ μόνον ἡρνήθησαν ὑπογραφεῖν ἀλλὰ καὶ *Παγκόσμιον Σκάνδαλον* ἀπέκαλεσαν τὸ χρονολόγιον τοῦ ἀντιχρίστου Πάπα, γινώσκοντες καλῶς, τίνας σκοποὺς ὑπέκρυπτεν ὁ δόλιος Ποντίφηξ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς του ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς οἱ τέως Παιδιοἡμερολογίται καὶ νῦν Προοδευτικοὶ νεοἡμερολογίται, ἡρνήθητε ὑπογραφεῖν, (δρα ἐκθεσὶν τῆς ἐπὶ

τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπῆς) τονίσαντες τοὺς κινδύνους τοῦ σχίσματος, ὅπερ μοιραίως ἔμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ ἐξαμβλώματος, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ὑπῆρχε κοινὴ ἐπὶ τούτου συμφωνία ἀπασῶν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν. Ἡ ὑπογραφή ὡμῶν αὕτη καὶ τὸ Β. Δ. τῆς 10 Ἰανουαρίου 1923 κεῖνται εἰς αἰώνιον ἔλεγχον τῶν «ἀναστάντων» νεοἡμερολογιτῶν, ἐπωμισθέντων τὸ βῆρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, δεδομένου ὅτι τὸ σχίσμα ἠκολούθησαν μόνον (4) ἐκκλησίαι πρῶτῃ ἡ Ἑλληνική, αἱ δὲ λοιπαὶ (14) μένουσιν ἐν τῷ πατροπαράδοτῳ Ἰουλιανῷ.

Ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ὑπέγραψε Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ τόσαι Σύνοδοι, ὑπέγραψε μόνος εἰς Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἑλλάδος, ὁ πρὸ ὀλίγου ἐνυπογράφως ἀρνηθεὶς καὶ τοῦτον τυφλῶς ἠκολούθησαν οἱ ὑπ' αὐτὸν Πατέρες. Ἴσως ἐπίστευσαν, ὅτι ἐν τῷ Ἰουλιανῷ ἦσαν *πεπιτωκότες* καὶ ἐν τῷ παπικῷ *ἀναστάντες*. Ἐδέχθησαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι καὶ οἱ ἀποκαλέσαντες παγκόσμιον σκάνδαλον τὸ νέον χρονολόγιον ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι *πεπιτωκότες* καὶ ἄσχοι καὶ χρονολάτραι Ἰδωμεν, ὁμῶς, ποῖαν *Ἀνάστασιν* ἔπαθον οἱ νεοορθόδοξοι οὗτοι τῆς Ἑλλάδος. Ἀσυναίσθητως κραυγάζουσι.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΝΘΗ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΙΩΑΝ. ΓΚΟΥΜΑ

Πλήρης ἡμερῶν καὶ κατὰ Χριστὸν ζωῆς ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ἡ πολυσέβαστος Βασιλικὴ Ι. Γκούμα Καρπὸς τοῦ ἐναρέτου βίου τῆς ὑπῆρξεν ἡ δημιουργία μιᾶς πραγματικῆς χριστιανικῆς οἰκογενείας τὰ τέκνα τῆς ὁποίας ἵστανται φρουροὶ ἀγρυπνοὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀπευθύνομεν θερμὰ συλλυπητήρια πρὸς τὰ τέκνα καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς τῆς θανούσης, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφόν κ. Γεώργιον Γκούμαν, πολῦτιμον ἄνθρωπον καὶ Χριστιανόν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Αὐγουστος.—Βαθότατα συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ τέλεις τοῦ 40ῆμέρου μνημοσύνου τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος *Παναγιώτου Κοσσαρά* ἐν τῷ Ι. Ναῷ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν Θεσσαλονικίᾳ. Τὴν ἐπιμνημόσυνον δέησιν παρηκολούθησε πλήθος ἀδελφῶν καὶ ἐξ Ἀθηνῶν προσελθόντων. Διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἐκλιπόντος ὠμίλησεν ἐμπνευσμένως ἐφημέριος τοῦ Ι. Ν. Τριῶν Ἱεραρχῶν Αἰδεσιμώτατος κ. Στυλιανὸς Μουσᾶς, συγκινήσας τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα.

Σ. Ν. Κ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινῶνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ οφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κένιγρος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό του Όσιολ. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχού

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

*Άρθρον 1.—Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὄρα τῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

*Άρθρον 2.—Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

*Άρθρον 3.—Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

*Άρθρον 4.—Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα.

*Άρθρον 5.—Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

*Άρθρον 6.—Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρα-

νοὺς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

*Άρθρον 7ον Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, Οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

*Άρθρον 8.—Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρί καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

*Άρθρον 9.—Εἰς μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

*Άρθρον 10.—Ὁμολογῶ ἕν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

*Άρθρον 11.—Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.

*Άρθρον 12.—Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Τὸ Σύμβολον τοῦτο συνετέθη ἀπὸ τὴν ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσαν κατὰ τὸ ἔτος 325 μ.Χ. Πρώτην ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐβδόμου ἁρθροῦ· ἀπὸ δὲ τοῦ ὀγδόου ἁρθροῦ μέχρι τοῦ τέλους ἀ-

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΑΣ

Η ΓΑΛΗΝΗ....

Πόσα καὶ πόσα μέσα δὲν μετέρχεται ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ νοιώσῃ καὶ λίγο ἔστω—τὸ πολυπόθητο ἀγαθὸ τῆς ψυχικῆς του γαλήνης. Ἄς μὴ λησμονοῦμε πῶς ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν προπάτορά μας Ἀδὰμ στὸν Παράδεισο, ἐκεῖ πού πάνω ἀπ' ὅλα βασιλεύει ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ πού ἡ ψυχὴ—ἡ ἴδια πνοὴ τοῦ Θεοῦ—ζεῖ τὴν αἰώνια εὐδαιμονία, τὴν εὐδαιμονία τῆς δικαιοσύνης της.

Κυνηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἐπίμοχθο καὶ τόσο φθοροποιὸ ἀγῶνα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀπὸ τὶς ὑλικὰς ἐπιδιώξεις, ἀπὸ τοὺς ἐγωϊσμούς, τὶς μικρότητες καὶ τὰ συμφέροντα, προσπαθοῦμε νὰ ξεφύγουμε κάπου—κάπου ἀπὸ τὸ κλουβὶ αὐτὸ πού τόσο ὑπόχρεα μᾶς κρατεῖ μέσα του.

Καὶ τί ἔκπληξις ! Πέρα ἀπὸ τὴν χλιδὴ καὶ τὸν θόρυβο τῆς κοσμηκτικῆς. Ἀπέραντα μακριὰ ἀπὸ τὰ ποικιλώνυμα κέντρα «ἀναψυχῆς». Τὸ ἀνεκτίμητο ἀγαθὸ τῆς ψυχικῆς γαλήνης, βρίσκεται στὴν ἀπλότητα καὶ — τί πῶς φυσικὸ !—κοντὰ στὸν Θεὸν κον-

τὰ στὴν ἀγνή Του λατρεία.

Σ' ἕνα ἀνθοκήπιο συνεπαομένων ψυχῶν βρεθήκαμε προσθὲς κι' εἶχαμε τὴν εὐτυχία νὰ νοιώσουμε τὴν οὐράνια ὁμορφίᾳ τῆς ψυχικῆς γαλήνης, τῆς γαλήνης ἐκείνης πού δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν συνήθη νοηρότητα, τὴν ἀμεσημενσία καὶ τὴν πνευματικὴ ἀδιαφορία. Ἀλλὰ τὴν γαλήνην πού εἶναι ὁ φυσικὸς καρπὸς μιᾶς ἐσωτερικῆς ἐνδοσκοπήσεως, μιᾶς ἀνατομῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου ἐμπρὸς στὴν ἀλήθεια καὶ στὴν μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ. Μιὰ ἀγγελία τῆς «Φωνῆς» ἔφερε τὴν συντροφία μας σὲ ἕνα ἀπλὸ γυναικεῖο Μοναστήρι τῆς Ἀττικῆς. Εἶναι ἡ ἐσότης τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου.

Τὸ μοναστήρι ἔχει ἀγορηνία καὶ ἡ διψασμένη ψυχὴ τὸ ἀκούει μὲ ἀνακούφισι. Τί θὰ εἶχε ἀραγε νὰ κερδίσῃ ἀπὸ ἕνα ξενύχτι ! Δὲν εἶναι ὁμοῦ αὐτὸ μόνο. Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας βλέπουμε πολλὰς φορὰς καθαρώτερα τὸν ἑαυτὸ μας, παρὰ στίς ἐκτυφλωτικὰς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς ἄφησε τὴν συντροφία στὸν δημόσιον δρόμον καὶ ἡ πορεία μας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωράφια, ἀπὸ τὴν μυστηριακὴ ἡσυχία τοῦ

νεπληρώθη υπό της έν Κωνσταντινουπόλει τῷ ἔτει 381 συγκροτηθείσης Δευτέρας ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί μετὰ ταῦτα ἐκυρώθη ἀπό τὰς λοιπὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, καί παρεδόθη εἰς τοὺς Χριστιανούς ὡς εἰς πολῦτιμος τῆς Πίστεως Θησαυρός.

Ἡ σύνοψις αὕτη, ἐπιτομή καί διδασκαλία τῆς Πίστεως ὠνομάσθη *Σύμβολον* : δηλαδή σημεῖον ἢ σύθημα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀναγνωρίζονται ἀναμεταξύ των καί διακρίνονται οἱ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή οἱ Χριστιανοί, ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τῆς Πίστεως εἰς τὸν πόλεμον κατ' αὐτῶν καί τοῦ κινουντος τούτους διαβόλου, καθὼς διὰ τῶν συμβόλων καί συνθημάτων ἀναγνωρίζονται καί διακρίνονται ἀναμεταξύ των οἱ στρατιῶται τῶν ἐπιγεῖων Βασιλέων κατὰ τοὺς πολέμους πρὸς τοὺς ἐχθρούς αὐτῶν. Ἐκ μεταφοράς λοιπὸν τῶν στρατιωτικῶν συμβόλων καί συνθημάτων, ὠνομάσθη καί τὸ ἅγιον τῆς Πίστεως Σύμβολον. Τοῦτο δὲ διωρίσθη νὰ ἐκφωνῇται ἐπ' Ἐκκλησίας εἰς πᾶσαν σύναξιν τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καί κατ' ἰδίαν ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου Χριστιανοῦ, ὡς γράφει ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Ἱστορικὸς Θεόδωρος ὁ Ἀναγνώστης (Ἐκκλ. Ἱστορ. Βιβλ. Β').

Τὰ Δώδεκα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως διαιροῦνται εἰς τρία Μέρη, κατὰ τὰ Τρία πρόσωπα τῆς Ἀγίας Τριάδος : *Πρῶτον μέρος*, τὸ περὶ τοῦ Πατρὸς διαλαμβάνον, καί εἰς μόνον τὸ πρῶτον ἄρθρον περικλειόμενον. *Δεύτερον μέρος*, τὸ περὶ τοῦ Υἱοῦ διαλαμβάνον καί μέχρι τέλους τοῦ ἑβδόμου ἄρθρου ἐπεκτεινόμενον καί τὰ προσήκοντα περὶ Αὐτοῦ δογματίζον.

Τρίτον μέρος, ἀπὸ τοῦ ὀγδόου ἄρθρου μέχρι τέλους περὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καί τῶν αὐτοῦ χαρισμάτων θεολογούν.

Ἀρχὴ τοῦ Συμβόλου εἶναι ἡ πίστις αὕτη, ἣτις ὑφίσταται εἰς τὴν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι δὲ Πίστις, ὡς γράφει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων». (Ἐβρ. ΙΑ'. 1) καί ἐν συνεχείᾳ λέγει ὁ ἴδιος : «Χωρὶς δὲ Πίστεως, ἀδύνατον εὐαρεστήσαι. Πιστῶσαι γὰρ δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ Θεῷ, ὅτι ἐστὶ, καί τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης γίνεσθαι».

Εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν τρία τινὰ ἀπαιτοῦνται :

α) Νὰ πιστεύσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι ὑπάρχει Θεός.

β) Νὰ δεχθῇ ἀδιστακτικῶς τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν καί τῶν Ἀποστόλων καί νὰ πιστεύσῃ βεβαίως, ὅτι ὁ κηρυχθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Αὕτη εἶναι ἡ *πίστις ἡ δικαιοῦσα*.

γ) Τὴν Πίστιν ταύτην πρέπει νὰ ἐνισχύῃ καί ἐμψυχώνῃ μὲ ἔργα ἐνάρετα καί σύμφωνα πρὸς τὰ ὑψηλὰ τῆς Πίστεως δόγματα. Αὕτη εἶναι ἡ ὀνομαζομένη *Ζῶσα Πίστις*.

Ὅστις δὲν ἔχει τὰ τρία ταῦτα, ἢ εἶναι καὶ κατὰ ἐν τούτων ἐλλιπής, τούτου ἡ πίστις εἶναι νεκρά καί καθ' ὑπόκρισιν.

Ταῦτα τὰ τρία πρέπει νὰ σημειώσῃ πᾶς τις καί νὰ ἐνθυμῇται καλῶς, διότι εἰς ταῦτα θεμελιώνεται ὅλη τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἡ οἰκοδομή.

(Συνεχίζεται)

κάμπου, πὺν κάμπου—κάμπου τὴν τάραζαν τὰ στερνὰ βελάσματα τῶν ἀκακῶν προβάτων, ἦταν ἡ θαυμασιώτερη εἰσαγωγή γιὰ τὸν τελικὸ προσορισμὸ μας.

Μερικὲς μαῦρες σιλουέτες ἐμπρὸς μας ἔχουν χαράξει τὴν ἴδια πορεία. Εἶναι κι' αὐτοὶ φυγάδες ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῆς πεζῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ψάχνουν κι' αὐτοὶ κάτι ὑπερχόσμιο νὰ βροῦν. Ἀφῆσαν τοὺς φωτολοῦστοὺς δρόμους τῆς πόλεως καί γυρεύουν νὰ βροῦν κάποιον ἀπίαστο θησαυρὸ στὰ ἥσυχά μονοπάτια τοῦ σκοτινιασμένου κάμπου...

Στὸ βάθος διακρίνεται ἓνας ταπεινὰ φωτισμένος τροῦλος καί κάτωθ' αὐτοῦ λίγα φῶτα, ὅχι σὰν τὰ ὑπερήφανα καί ἀτίθασα τῆς πόλεως. Αὐτὰ εἶναι ταπεινά. Γαληνεύουν τὴν ψυχὴ. Φέγγουν τόσο, ὅσο πρέπει γιὰ νὰ δῆς πὺν βροῖσκεσαι, ἂν ἔφθασες, πόσο—ἐπὶ τέλους—ἀπέχεις. Καθάρια γύρω μας ἡ ἀτμόσφαιρα. Ἀνθρώποι σκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ περιμένουν νὰ ἐρχίσῃ ἡ ἀκολουθία, περιμένουν νὰ «ταραχθῇ τὸ ὕδωρ» τῆς πνευματικῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ. Μικρὰ μοναχικὰ κελιά, καλοσυγυρισμένα καί πεντακάθαρα ἀποτελοῦν τὸ κτιριακὸ συγκρότημα τῆς Μονῆς. Ὅλα αὐτὰ σὲ ξεκουράζουν ἀφάνταστα. Βλέπεις τὰ κελιά καί νομίζεις πὺς δὲν ἔχουν τίποτε μέσα. Κι' ὅμως τόσα χρειάζεται γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος κοντὰ στὸν Θεό. Καθόμαστε ἐξοστατικοί

στὸ γαλήνιο θέαμα. Σὲ κάτι πὺν πιότερο τὸ νοιοθεῖς παρὰ τὸ βλέπεις.

Νὰ ὅμως καί ἡ ἀνθρώπινη παρουσία. Αὕτη μᾶς ἦταν μέχρι τώρα τὸ πρόβλημα. Καλὰ τὰ ἄντρα γύρω μας, καλὰ καὶ ἅγια. Μὰ οἱ ὄνθρωποι πὺν κατοικοῦν ἐδῶ ; Τί ψυχὲς φυτρώνουν στὸ πνευματικὸ τοῦτο χωράφι ; Ὑπάρχει ἀραγε ἡ τόσο δυσεῦρετη ἀναλογία ; Δὲν ἄφησε ὅμως ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ ἀπαγορευθοῦμε.

Πέντε—ἕξ μοναχὲς εἶναι τὸ πλήρωμα τῆς Μονῆς. Ὅλες καί μὲ ἐπικεφαλὴς τὴν ἡγουμένη βροῖσκονται τώρα στὴν ὑπηρεσία τῶν ἐυλαβῶν προσκυνητῶν. Τί περιμένουμε τάχα ἀπὸ τίς ἀδελφές αὐτές ; Νὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν τίς προϋποθέσεις νὰ περάσουμε μιὰ ἀνετη νύχτα στὸ μοναστήρι τους ; Ὁχι βέβαια τέτοια πράγματα. Γι' αὐτὰ εἴμαστε προδιατεθειμένοι ἀπὸ πρὶν. Ἀπ' αὐτὲς περιμένουμε κάτι ἄλλο. Τὴν ἀνθρώπινη παρουσία. Νὰ δοῦμε τὴν διαφορὰ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς καί σ' ἐμᾶς. Κι' ἀληθινὰ δικαιωθῇ καμὲ. Μιὰ ἀσπροποίητη εὐγένεια, μιὰ ἀγνή καλὴ σὺνὴ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐγκαρδιότητος, κάτι πὺν δὲν τὸ βροῖσκουμε ἀνάμεσα στὸν «πολιτισμένο» κόσμον. Καί ὅλα αὐτὰ στενὰ δεμένα μὲ τὴν ἀπλότητα, ἀλλὰ καί μὲ τὴν αὐστηρότητα, συγγρόνως, τοῦ τυπικοῦ τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Πόσο ὠραῖο εἶναι νὰ βλέπῃ κα

νείς ρασοφόρους, που να είναι συγχρόνως και άνθρωποι ηθικά καλλιεργημένοι και με ευγενικό χαρακτήρα; Αυτή την αδόλη χαρά μας την έδωσαν οι αδελφές της Μονής μέσα στο φόντο μιας μυστηριακής νύχτας.

«Αλλά η ακολουθία άρχισε. Μέτρια σε τόνο και μελωδία οι φωνές των ιεροψαλτών. Έτσι πρέπει και σύμφωνα με το πνεύμα της Χριστιανικής μας λατρείας, αλλά και ανάλογα με την γαλήνια ήρεμία της νύχτας. Το πεντακάθαρο και τόσο φροντισμένο μοναστηριακό εκκλησάκι δέχεται φιλόστοργα τους πιστούς.

Η ώρα προχωρεί και τα κουρασμένα από τον κάματο της ημέρας σώματα αρχίζουν να εκδηλώνουν την αδυναμία τους. Τα μάτια κάπου-κάπου σιγοκλείνουν. Και μόνο τα ευλαβικά τοποθετημένα κε- ριά στέκουν υπερέφανα και κυττάζουν πάνωθι τους τα χρυσωμένα κανδύλια. Τόσο φως χρειάζεται για να ιδη η ψυχή το βάθος της. Αυτό είναι το «φως Ιλαρόν, άγιος δόξης».

Οι ύμνοι έρχονται ό ένας κατόπιν του άλλου να ανανεώσουν τις ευλαβικές ψυχές, να δώσουν με το άκουσμά τους νέα δύναμι στο κουρασμένο σώμα. Πόσο ψηλά θέλουμε ν' άνεβούμε με την ψυχή μας! Πόσο χαμηλά μας κρατά το σώμα!

Η νύχτα φθάνει προς το τέλος της. Μας έδωσε ό,τι καλλίτερο είχε. Τι θα κρατήσουμε απ' αυτό; Ένα έρώτημα για το όποιο θα λέγαμε κι' εμείς «παρελθέτω απ' εμού. ...»

Η ροδόχρους Ηώς στέλνει τα πρώτα μηνύματά της. Το σκοτάδι αρχίζει να διαλύει και την θέσι του παίρνει το φως, το φως της ζωής. Ο ήλιος ρίχνει της πρώτες του ακτίνες την στιγμή ακριβώς που κουρασμένος από την ολονύκτια ακολουθία ο ψάλτης επιστρατεύει όλη του τη δύναμι για να μας ψάλλη μεγαλόφωνα το: «δόξα σοι τω δείξαντι το φως» «και επί γης ειρήνη».

Λίγοι—λίγοι αρχίζουμε να εγκαταλείπουμε το φιλόξενο μοναστήρι με τις τόσο ευγενικές αδελφές. Μας φωνάζει κοντά της η ανάγκη της ζωής. Της ζωής που κατορθώσαμε να φύγουμε για λίγο από κοντά της και μέσα στην έκστατική νύχτα να νοιώ- σουμε το ανεκτίμητο αγαθό της ψυχικής γαλήνης.

I. N. K.

Στιγμιότυπον από την πατήγουρ της 'Ιερῆς Μονῆς της 'Αγίας Παρασκευῆς, πατρός Παρθενίου Θεοδώ- ρου, εις Λάρισα.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Του έν 'Αγίοις πατρός ήμῶν
Κυπριανού 'Επισκόπου Καρχηδόνας

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Έμεις δέ, προσφιλέστατοι αδελφοί μου, οι όποιοι δέν είμεθα φιλόσοφοι εις τα λόγια αλλά εις τα έργα, και φανερώμε την σοφίαν όχι με την φιλοσοφικήν έσθλητά αλλά με την αλήθειαν, και γνωρίζομε καλύτερα τάς άρετάς παρά τους λόγους, οι όποιοι δέν λέγομε μεγάλας κουβέν- τας, αλλά ζώμεν σαν δούλοι του Θεού, ός δει- ξώμε μεταξύ των πνευματικών χαρισμάτων την ύπομονήν, ή όποία έδιδάχθη από την Οδράνιον διδασκαλίαν. Διδότι ή άρετή αυτή είναι κοινή εις ήμάς και εις τον Θεόν.

Η ύπομονή άρχίζει από εκεί. Από εκεί πη- γάζει ή λαμπρότης και το άξιωμα της. Διότι από τον Θεόν, σαν από μία πηγή, προέρχεται ή άρχή και το μεγαλείον της ύπομονης. Δι' αυ- τό και από μας πρέπει να είναι αγαπητόν έ- κείνο που είναι προσφιλές εις τον Θεόν.

Είς ήμάς δίδεται ένα αγαθό το όποιον αγα- πάται από την Θεϊαν μεγαλειότητα. Έάν λοι- πόν είναι Κύριος και Π-τήρ Ιδικός μας ο Θεός ός ακολουθώμεν την ύπομονήν του Κυρίου και Πατρός. Διότι είναι ανάγκη οι μέν δούλοι να είναι πειθαρχικοί εις τον Κύριον, δέν είναι δέ όρθόν τα παιδιά να γίνωνται ανάξια των πα- τέρων (').

Τι λογίς δέ και ποσον μεγάλη είναι ή ύπο- μονή του Θεού ό όποιος άνέχεται να ύβρίζε- ται το μεγαλείον Του με την ίδρυσιν από τους ανθρώπους βεβήλων ναών, γηϊνων πλασμάτων και άνοσίων τελετών, και ό όποιος δίδει την ή- μέραν και έπαναφέρει τον ήλιον εις αγαθούς και πονηρούς, ποτίζει την γην με βροχήν και κανένα δέν αποκλείει από τάς ευεργεσίας Του αλλά τάς παρέχει το ίδιο και εις τους δικαίους και εις τους άδίκους!

Αλλά επί πλέον παρατηρούμεν και τάς έ- ποχάς με την θέλησιν του Θεού και με ύπομο- νήν να χαρίζονται έξ' ίδου και εις τους άθώ- ους και εις τους ένόχους και εις τους εύσεβεϊς και εις τους άσεβεϊς και εις τους εύγνώμονας και εις τους άγνώμονας. Παρατηρούμεν τά στοι- χεία της φύσεως να εργάζονται, τους άνέμους να πνέουν, τάς πηγάς να ρέουν, την άφθάνιαν του σίτου ν' αύξάνεται, τους καρπούς τω' άμ- πελών να ώριμάζουν, τά δένδρα να καρποφο- ρούν, τά δάση ν' άνθίζουν και τά λειβάδια να πρασινίζουν. Αν και πικραίνεται πολύ ο Θεός με τά πυκνά και συνεχή άμαρτήματά μας έν τούτοις μετριάζει την αγανάκτησιν του και πε-

(1) Το ίδιο διδάσκει και ο θεός Χριστόστωμος: «Έάν είσαι μαθητής τότε να μιμήσαι τον διδάσκαλον διότι αυτή είναι ή ύποχρέωσις του μαθητού. Έάν και αυτός ήλθε εις τον κόσμον με θλίψιν, σὺ δέ με άνεσιν όμως δέν βαδίζεις τον ίδιο δρόμο που έβάδισε κι' εκεί- νος, αλλά άλλον. Πώς λοιπόν ακολουθεϊς χωρίς ν' άκο- λουθής; Πώς είσαι μαθητής χωρίς να εύρίσκεισαι εις τά ίχνη του διδασκαλου;

ριμένει με υπομονήν τήν προωρισμένην ἡμέραν τῆς ἀνταποδόσεως. Ἐν καὶ ἔχη δὲ τὴν δύναμιν τῆς τιμωρίας, προτιμᾷ νὰ περιμένη καὶ παρατείνει τὸν χρόνον τῆς ἀνοχῆς, ἐπιδεικνύων διαρκὴ ἐπιείκειαν, μετὴν ἐλπίδα ὅτι ἡμπορεῖ πάντοτε νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ φαυλότης καὶ νὰ μεταστραφῇ, καὶ ὁ μολυσμένος ἀπὸ ἁμαρτήματα καὶ κακοεργήματα ἄνθρωπος ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις προτρέπει λέγων: «Οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἁσεβοῦς, ὥς ἀποστρέφαι τὸν ἁσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καὶ ζῆν αὐτόν».

Καὶ ἄλλοι: «ἐπιστρέψατε πρὸς με, λέγει Κύριος». Καὶ πάλιν «ἐπ' στράφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεόν ὑμῶν», ὅτι ἐλεῆμων καὶ οἰκτιρμῶν ἐστὶ, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ὁπνευμίζων, καὶ ἀνακαλῶν εἰς μετάνοιαν τὸν ἁμαρτωλὸν λέγει: «Ἡ τοῦ πλοῦτου τῇ χρηστότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν σε ἄγει; Κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ τὴν ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ ὄργην ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ, ὃς ἀποδοσει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ». (Ρωμ. β', 46).

Ἡ δικαιοκρισία δὲ τοῦ Θεοῦ λέγει ἐπιδεικνύεται μετὰ τὴν μακροθυμίαν ἢ ὅποια πολλές φορές διευκολύνει τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Τότε καὶ μόνον ἡ τιμωρία ἐπέρχεται εἰς τὸν ἁσεβῆ καὶ ἁμαρτωλὸν ὅταν αὐτὸς δὲν μετανοῇ. (Συνεχίζεται)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΥ ΕΚ ΠΟΝΤΟΥ πρὸς ἐκπεσόντα Ὁρθόδοξον Χριστιανὸν

Εἰς τὴν κατωτέρω δημοσιευμένην ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Ἀρχιμ. Ζιδηροπούλου, βλέπει ὁ ἀναγνώστης, τὸν πόνον τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς ἐκείτους, οἱ ὁποῖοι μετὰ ἐλαφρὰν συνείδησιν ἐγκαταλείπουν τὴν Ὁρθόδοξίαν. Θέλουν νὰ πίνουν ἀπὸ τὰ θοὰ καὶ ἀκάθαρα ὕδατα τῆς Ἑσπερίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόνον πληγὰς ἐδέχθημεν.

Οἱ ἄγνοι αὐτοὶ Ἕλληνες τοῦ Πόντου, παρέλαβον, τὸν Χριστιανισμὸν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἀποστόλους, δὲν τὸν ἐγγώρισαν μόνον ὡς φῶς καὶ ἀλήθειαν ἀλλὰ καὶ τὸν ἔζησαν ὡς ζωὴν μετὰ τὰς ὁραίας παραδόσεις καὶ ἔθιμά τους καὶ ὕστερον ἀπὸ δύο χιλιεῖς χρόνια, ἤλθον οἱ Ἀντικόπληκτοι καὶ Χριστιανοὶ χωρὶς Χριστὸν νὰ τοὺς διδάξουν. Ἰεὺς ὁ Θεός.

Κύριον Π. Ι. Παπαδόπουλον

Ἀγαπητέ,

Ἐγὼ πέντε μῆνες πού μοῦ στέλνετε διάφορα ἀντίτυπα καὶ περιοδικὰ τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡμεῖς, πρὸ πάντων οἱ Πόντιοι, Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ἔχομεν τὴν Ὁρθόδοξον μας Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν μᾶς παρέδωσαν οἱ γονεῖς μ'ς καὶ οἱ παπῶδες μας· εἴαν μερικοὶ ἀπὸ μᾶς παραμελοῦν τὰ καθήκοντά τους ὡς Ὁρθόδοξοι, δὲν ἔπεται πὼς εἶναι λανθασμένη ἡ Ἐκκλησία μας ἢ Ὁρθόδοξος καὶ τὰ διδάγματά της· ὅταν ἡμεῖς ἔχομε ἀγνὴν τὴν συνείδησίν μας καὶ τὴν πίστιν μας, γιατί νὰ τὴν ἀφήσωμε καὶ νὰ ἀσπαζώμεθα ἄλλην, τῶν ξένων τὰ δόγματα; Ἐχομε στὴν Ποντιακὴ μας διέλεκτον ἕνα ρη-

τὸν πού εἶναι ἐπαύγασμα τῆς ἀπὸ αἰώνων ἱστορίας μας. «Τ' ἐκεῖνοῦ π' ἐμίσησεν τὴ χώρα δάκρυα ἐγόμωσεν» καὶ εἶναι πραγματικότης:

Ἀφίνομεν τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον καὶ θαυμάζομεν τὸν Ἰωάννην Νυμέλερ, τὸν Ἰωάννην Νῶξ καὶ τὸν Ἰωάννην Γουέσλεϊ. Ἀφίνομεν τὸν Περιοκλῆν, πού μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνος ἐδῶσε παράδειγμα σ' ὅλην τὴν Ὑφῆλιον καὶ θαυμάζομε τὸν Χένρυ Γουὼρ Πίτσερ πού ἐπέτυχε φαινομενικὰ μόνον, τὴν ἀπελευθέρωσιν 3 ἑκατομμυρ. σκλάβων, ἀφοῦ δὲν ἔχουν ἀκόμη τὰ ἴδια δικαιώματα μετὰ τοὺς Λευκοὺς Ἀμερικανούς.

Λησμονοῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν μας Χρυσανθὸν τὸν ἀπὸ Τραπεζοῦντος, μετὰ τὰ θεῖα ἐκείνου τοῦ Κηρύγματα καὶ συγγράμματα, τὸν Ὑπεράνθρωπον ἐκεῖνον ἄνθρωπον πού ἐπέστρεψε 12 χρόνων μισθοῦς—5.000 χουσές λίρες σὲ Ἑλληνικὸν Δημόσιον δηλ. σὲ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν καὶ ἀπέθανε πᾶμπωχος, καταναλώσας ὅλην τὴν ζωὴν διὰ τὴν Ἑλλάδα μας, καὶ πρὸ πάντων γιὰ μᾶς τοὺς Ποντίους στὰ δυστυχισμένα ἐκείνα χρόνια τοῦ 1914—24 τῆς ἐκκοιτίσεώς μας ἀπὸ τὰς Ἑστίαις μας, καὶ πόσους κόπους καὶ ἀγωνίες κατέβαλε γιὰ νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακὸν ἐκεῖνο πού μᾶς τὸ ἐπέβαλαν αὐτοὶ οἱ Τραπεζοῦντες ὁποῖους σεῖς τώρα θαυμάζετε καὶ δοξολογεῖτε, αὐτοὺς, πού δὲν ἐργάσθη σ' αὐτὰ τὰ συγγράμματά των κανένα παράπονον καὶ κανένα πόνον ψυχῆς καὶ οἴκτον διὰ τὸ ἀνουνσιούρημα ἐκεῖνο πού ἔπαθε ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ Πόντου ἀποδεκατισθεὶς ὥς ὅτον βρῆκε ἐδῶ σάνίδα σωτηρίας· λησμονοῦμεν λέγω αὐτὸν τὸν Μεγάλον Ἱεράρχην μας, πού γιὰ μᾶς τοὺς Ποντίους πρέπει νάναί τὸ Σύμβολον τῆς Ἐνότητος τῆς Πίστεως, ἀποσκηριοῦμε ἀπ' αὐτὸν καὶ θαυμάζομε τὸν Ἱεροπόστολον Ἰάκωβον Τσαλμέρε πού μόνον 21 χρόνια εἰργάσθη καὶ ὕστερα ἐπέτυχε τὴν πρόσκαιρον ζωὴν καὶ μακαριότητα ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀφίνομε τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθόδοξου Κληρικοῦ καὶ Καθηγητοῦ ἀειμνήστου Νεοφύτου καὶ παίρνομε μετάφρασιν τῆς Ἀμερικανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας Ν. Ὑόρκης, καὶ ἀφίνομε τόσα δικὰ μας συγγράμματα καὶ δελτία θρησκευτικὰ καὶ θὰ πάρωμε τῶν ξένων Ἀμερικανῶν, Καθολικῶν, Διαμαρτυρομένων καὶ διαφόρων ἄλλων Αἱρέσεων, πού μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ χρίματος, προσπαθοῦν νὰ διαμελίσουν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ χύνοιν ἔτσι νερὸ στὸν μύλο τῶν Ἀντιχρηστών, ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξός μας Χριστιανοσύνη κηρύττει τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως, καὶ ἐπομένως Παγκοσμίαν Εἰρήνην.

Γιὰ τὰ ὅλα εἶναι καλύτερον ν' ἀκολουθήσῃτε καὶ σεῖς αὐτὸν τὸν δρόμον τὸν δικόν μας ὅχι ἐννοεῖται τὸν ἐσφαλμένον, ἀλλὰ τὸν πραγματικῶς Ὁρθόδοξον, τὸν ὁποῖον, οἱ Βυζαντινοὶ ἐπὶ 1000 χρόνια ἀκολουθοῦντες, ἐμεγαλοῦργησαν, καὶ τότε μόνον κατέργασαν ὅταν ἐξέκλιναν ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς Πίστεως, ἐκτός, λέγω, ἀν' αὐτὸ πού ἀκολουθεῖτε τὸ κάνετε ἐξ ἐπαγγέλματος μισθοδοτούμενοι, καὶ μὴ ἔχοντες ἄλλον πόρον ζωῆς, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι πού πᾶν τὸ ξένον τοὺς φαίνεται νόστιμον, λησμονοῦντες τὸ δικὸν μας Ποντιακὸν ρητὸν «Τ' ἐκεῖνοῦ π' ἐμίσησεν τὴ Χώρας δάκρυα ἐγόμωσεν».

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα μετὰ χαίρεισμον Ὁρθῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης.

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Λέγεται "ότι" το ύψος είναι ο άνθρωπος. Τούτο επιβεβαιούται πλήρως εις το υβριστικόν φυλλάδιον του Τόμπρου. Τό ήθος και ή ποιότης του άνδρος γνωρίζονται εύκολως ως το δένδρον εκ του καρπού. Και διά μέν την άλλην λάσπην που εκτοξεύει θα δεχθή άπάντησιν άνταξίαν της θρασυτήτος του. Διά δέ την «υπόθεσιν» που κάννει ότι δήθεν ο Σεβασμ. Ταλαντίου έχειροτονήθη από τον 'Ιωσήφ ως πληροφόρηθη ότι ήμεις βδελυττόμεθα τους άγίους. Διαιτί άλλωστε να μεταβή κανείς εις 'Αμερικην διά να διαπράξη μίαν τόσον μεγάλην άπάτην; Μήπως δεν υπάρχουν και έγχώριοι θεομαίχται;

Είται πάντως έσχάτη άνασχυντία να υποκρίνεται ότι άγανακτεί με τον 'Ιωσήφ όταν ο ίδιος διά της υπ' αοιδ. 2391)12 6-60 'Εγκυκλίου του ίδρουσεν έξασχίαν εν 'Αμερικη και άνεγνώρισεν ως 'Εβραχον τον Δαμασκηνόν. Ποίος ύπήρξεν ο Δαμασκηνός; Θου Κάριε φυλάκην τῷ στόματί μου. 'Εγγαμος ψευδοδεσπότης, σκανδαλοποιός και θεομπαίτης. Και ίδου ή απόδειξις ο Δαμασκηνός εις το άχρον δεξιόν της φωτογραφίας εν άγαστή άμαρτωλή συναδελφώσει με τον 'Ιωσήφ (εις το κέντρον) και τον Σουρή (εις το άχρον άριστερά) έναντίον του όποιου δήθεν έξιφούλκω-

σεν ο άκριβολόγος (!!!) Τόμπρος. 'Ας καταπιή λοιπόν την βδελυράν του γλώσσα ο συκοφάντης και άς τρέμη την όριστικήν καταδίκην της κακοηθείας του.

ΙΔΟΥ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Η προσπάθεια των μηχανορράφων να διασπασουν την ενότητα της Εκκλησίας μας απέληξε εις οικτράν ήτταν. Τα «τρομερά έγγραφα» διερράγησαν ως πομφόλυγες. Σύμπας ο κλήρος και ο λαός αντί ν' απομακρυνθή, ως άνέμενον οι συκοφάνται, συνεπειρώθη γύρω από τον ήγέτην του. Από παντού καταφθάνουν προφορικά και έγγραφoi βεβαιώσεις πνευματικής αλληλεγγύης. Καί επειδή τα κείμενα είναι πλέον εύγλωττα δημοσιεύομεν κατωτέρω επιστολήν έξ 'Αμερικης διά της όποιας αποδοκιμάζονται οι συκοφάνται και υπογραμμίζεται ή καθολική ένότης της Εκκλησίας των Γ.Ο.Χ.

Αστόρια, 3 Αυγούστου 1961

Θεοφιλέστατε 'Αγιε Ταλαντίου κ' Ακάκιε,

Ευσεβάστως υποβάλλομεν τά σέβη μας τη 'Υμεμετέρη Θεοφιλία, επικαλούμενοι τάς προς Κύριον θεοπειθείς ευχάς της.

Ευχαριστούμεν τον Κύριον, όστις επέβλεφεν έξ ύψους κατοικητηρίου Αιδοῦ. κι' έχαρίσατο τη χειμαζομένη Εκκλησία των Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος πνευματικών άρχηγόν, με άποστολικήν διαδοχήν, και πλείστοις χαρίσμασιν κεκοσμημένον, την 'Υμετέραν Σεβασμιότητα.

Ημείς, οι εν 'Αμερικη εύρισκόμενοι γνήσιοι 'Ορθόδοξοι, μετά μεγάλου ενδιαφέροντος παρακολουθοῦμεν τά του Ιεροῦ αγώνος εν 'Ελλάδι διαδραματιζόμενα κι' εύρισκόμεθα πάντοτε παρά τό πλευρον ήμῶν, έτοιμοι να βοηθήσωμεν εις κάθε ανάγκην.

Θεοφιλέστατε 'Αγιε Ταλαντίου, έξουσιοδοτημένοι από τά Διοικ. Συμβούλια των Κοινοτήτων μας σπεύδομεν, διά της παρούσης, να υποβάλωμεν τά ταπεινά μας σεβάσματα, προς τον άξιον ποιμένα των Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος, Ακάκιον και να ευχηθώμεν όπως Κύριος ο Θεός διαφυλάττει πολυετή υμᾶς προς δόξαν και νίκην του υπέρ της 'Ορθοδοξίας 'Ιεροῦ ήμῶν αγώνος.

Κατάσπασόμενοι την άγίαν υμῶν δεξιάν, Διатеλοῦμεν

† 'Αρχιμ. Πέτρος 'Αστυφίδης, Πρωτοσύγγελλος Γ.Ο.Χ.Α., † Αιδ. Μιχαήλ Καστανιάς, † Αιδ. Γεώργιος Μάρκου, † 'Ιερ. 'Ελευθέριος Μόσχος, † 'Ιεροδιάκων Νικόδημος Καλαντής, † 'Ιεροδ. Γεώργιος Τσιφόρος, Detroit. 'Αγιος Σπυρίδιον, Δημήτριος Π. Κα-

ραπαναγιώτης, Λουκάς 'Αραπάκης, Lowell. 'Αγιος Γεώργιος Ν. Νικολόπουλος, Mt. Vernon. 'Αγιος Γεώργιος 'Ιωάννης Βαλής, N. York. 'Ι. Ν. 'Αγίας Μαρκέλλας, Χριστόδουλος Θέμελης.

Σύγχρονοι όμολογῆται

Είς την Μονήν 'Υψηλοῦ Μυτιλήνης διαδραματίζεται κάτι που δεν πρέπει ν' αποσιωπηθῇ. 'Ο ζηλωτής των πατριῶν μοναχός Θεόδουλος Γεντίδης εκ Χίου υπομένει με ήγκαρτίησιν την συνέχισιν της έξορίας του. 'Ο λόγος είναι ευνόητος. Τό δρθόδοξον φρόνημα του άξιον αυτού τέκνον της 'Εκκλησίας επέσυρε την όργην των κρατούντων. Παρά δέ τάς άνακουφιστικές προσπάθειάς του έξαιρετικῶς ήγουμένου της Μονῆς πατρός Σεραφεΐμ, όστις κατανοεί την άδικον μεταχείρισιν του έξοριστον, ο πατήρ Θεόδουλος δέχεται και νέας άπειλὰς διότι δεν ενδίδει εις την καινοτομίαν. 'Αλλά πράγματι ή Κρατούσα 'Εκκλησία πιστενεί ότι τά μέτρα αυτά της προσπορίζουν πνευματικά κέρδη; 'Αν όχι είναι επιβεβλημένον ο πατήρ Θεόδουλος να άρεθῇ ελεύθερος τό ταχύτερον.

Είται άισχος να έξορίζονται άγωνιστά μοναχοί δ.ό.τι τό μόνον τους κάμαρτημα' ύπήρξεν ο έρωσ προς την δρθοδοξίαν.

'Αρχιερασία Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου

Γενομένων αρχ. ιρεσιῶν εις τό Γ.Φ.Τ. ούτινος πρόεδρος ισόβιος τυγχάνει ο άρχιερεύς, εξέλεγκαν οι άρχιμανδριτάι Παρθένιος Σκουρλής αντιπρόεδρος, Παντελ-Τσαλοῦπης Γραμματεῦς, Μερκουρίος Καλοσκάνης Ταμίας, και ως μέλη οι 'Αρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας, Σπυρ. 'Ερμολόγους, Στέφανος Τσικουρας, 'Ιερομ. Πανάρετος Πετρίδης και λαϊκοί Κρημῆτσος Σταυρ., Ζούλιας 'Αντωνίου, 'Αγγελόπουλος 'Ηλίας, Βρετάνος Παναγιώτης.

Τό ἀπελθόν Δ.Σ. διώκησεν εις λίαν δυσχερεῖς περιστάσεις τά ζητήματα της άρμοδιότητός του, ή δι' εὔστροφος πηδalionχία τούτου ώδήγησεν τό σκάφος της 'Εκκλησίας των Γ.Ο.Χ. εις όπνηνρον λιμένα. Η ανάδειξις του άρχιερέως μας εις κανονικόν ήγέτην ύπήρξεν εν πολλοῖς έργον του ἀπελθόντος Δ.Σ. και των άόκνων προσπαθειῶν των μελῶν του. Είς τό προηγούμενον Δ.Σ. έμφαζεται ή εὐαρέσκεια και εις τό νέον ή ευχή όπως καταστή όργανον σοφῆς κατὰ Θεόν Διοικήσεως της 'Εκκλησίας.